

nog eens, kneep haar oogen dicht, om te slapen. — Maar 't volgend oogenblik had ze ze weêr open, strak-wijd. Wat was 't donker. Zoo vervelend ook dat er van avond geen maan was. . . Buiten murmelden maar altijd de golfjes in de vaart tegen de peilers van de brug.

Als hij nu toch eens kwam! — Ze kon nu niet rustig meer blijven liggen, woelde en woelde Zoo warm en zoo beverig begon ze zich te voelen.

Op eens schrikte ze. Wat was dat?! Neen, 't was niets: grootvader die wat stommelde op zijn kamertje. Alles bleef nu weêr stil. Maar in haar ooren ging het door te zeuren, altijd maar datzelfde. Nog een half uur bleef ze zoo liggen, woelende. 't Werde haar of er een benauwende poeier door de kamer zweefde, die haar 't vrij-uit ademen belette. Neen, dat hield ze niet meer uit zoo. Ze moest versche lucht hebben.

Een oogenblik later stond ze naast haar bed. — Wat nou? 't Raam openen? Nee, 't was beter dat ze zich stil aankleedde en dan nog wat buiten ging rondloopen. Ssst, dat ze grootva niet wakker maakte. . .

In een paar minuten was ze klaar, sloop op haar kousen, haar schoenen in de hand, het zoldertje af naar beneden. Even naar grootva kijken? Nee, die sliep. Nou dan maar gauw naar buiten.

Ze stond nu buiten in den nacht, haalde diep adem. Hè, dat deê goed. Haar hart klopte luid; ze had zich toch leelijk opgewonden daareven en waarom. . . om niks. . . gekke meid die ze was! . . . Wat was het donker, je kon de brug nauwelijks zien; was d'r nou maar wat maneschijn. . .

Als een groot, groen oog in de duisternis brandde op de brug de lantaren. Ze was even in hun moestuintje naar 't water blijven staren, dat onder 't fletse schijnsel bij de brug flauwtjes glimmerde. Nu en dan deed een plotse windvlaag van over de landen het brobbel-klotsen tegen den kant.

Zij stond nu op de brug, haar armen over de leuning heen, te staren in het donker. — Lekker, zoo 's nachts buiten, als alles zoo stil is om je heen.

Ginds, in de verte, waar de huizenrij van Wemel lag, flikkerde een bleek lichtschijnsel.

Dat was zeker bij Joost Brammen, dacht ze; daar bleven ze soms nog zoo laat zitten plakken. . .

Op eens hield ze haar adem in, luisterde. 't Was net of ze voetstappen hoorde op den weg, in de verte. Nee, nu was 't weer stil. . . hoor! . . . daar had je 't weêr! . . . van den kant van Wemel kwam het. . . God! wie zou dat zijn. . . wie moest nog zoo laat dezen kant uit! . . . Grootvader? Onzin, die sliep, die had ze immers hooren stommelen in z'n bed. . . Maar. . . as-di nog 's uitgegaan was, je kon niet weten, hij deê zoo raar in den laatsten tijd. Ach, malligheid ommers. God. . . als het. . . Joost. . . toch eens was! . . .

Opeens weêr al haar angst in haar terug. Haar beenen trilden; 't koud zweet brak haar uit. De stappen op den weg, in de duisternis, naderden, verstomden dan even. . . en naderden weêr. God, wat moest ze dan, wat moest ze dan toch. . . Daar had je n'm. . . daar had. . . je n'm!! . . . In huis vluchten? Op haar zoldertje? Wat zou 't geven. Dan zou hij tegen de deur bonzen en haar grootvader zou hem open doen. . . ze hadden 't zeker afgesproken vanmiddag! . . . dat geld! . . . Den weg op. . . de landen in? Neen, neen, 't was zoo donker; de duisternis leek wel 'n muur, ze dorst niet, ze dorst niet, ze zou in een sloot loopen! Maar wat dan, wât dan toch? . . .

De stappen naderden, onregelmatig.

Wat liep i gek, dacht ze even, maar dan vlaagde de angst weêr in haar op: toe dan toch, toe dan toch, wat moest ze doen?? . . . Haar voeten schenen als aan de brug genageld en, opeens, toen, schoot het door haar hoofd: als ze de brug open draaide! dan zou hij niet bij haar kunnen komen! . . . De angst maakte haar gek; ze wist zelf niet meer wat ze deed. Haar handen tastten al naar den sleutel, die aan de leuning van de brug bevestigd was. Zenuwachtig, half huilend van angst en spanning, hurkte ze neer, zochten haar vingers het ronde gat in de planken. Daar had ze 't, de sleutel er in! Gauw nou toch, gauw nou. . . Ze draaide de brug los; ze voelde haar reeds op-en-neêr gaan. De stappen, die weêr voor een oogenblik verstomd gebleven waren, naderden nu weêr, steeds duidelijker.